

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗΝ ΝΑΟΥΣΗΣ - ΒΕΡΟΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ 1822
(ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΧΡΟΝΟΛΟΓΗΣΙΝ ΤΩΝ)

1. *Εἰσαγωγή*

Περὶ τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν περιοχὴν Ναούσης-Βεροίας, κατὰ τὸ 1822, ὑπῆρχεν ἄλλοτε πλήρης ἄγνοια καὶ οὕτω δὲν ἔλειπαν αἱ χονδροειδεῖς ἀνακρίβειαι, αἱ δυσμενεῖς κρίσεις καὶ αἱ σκωπτικαὶ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἀπέφυγεν οὔτε καὶ ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος¹. Ὁ Σπ. Τρικούπης ἠσχολήθη κάπως διεξοδικώτερον περὶ τῶν γεγονότων, πλὴν ὅμως δὲν ἔδωσε χρονολογικὰς ἐνδείξεις περὶ τούτων². Ἡ πρώτη λεπτομερὴς ἀνάπτυξις περὶ τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ν. Γ. Φιλιππίδη, ὑπὸ τύπον ὀμιλίας³. Φαίνεται μάλιστα, ὅτι ἡ ὀμιλία αὕτη ἀπετέλεσε τὴν ἀφορμὴν διὰ τοὺς ἱστορικούς, διὰ νὰ προσέξουν τὴν σημασίαν τῆς ἐν Ναούσῃ ἐπαναστάσεως, ἴσως δὲ ἐκ ταύτης νὰ προῆλθε καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐν Ναούσῃ Δ. Πλαταρίδη νὰ καταστρώσῃ τὸ ἀξιόλογον σχεδιάσμα του περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ναούσης, κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα κυρίως, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ὁ Ε. Στουγιαννάκης ἐξέδωκε τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως ταύτης⁴. Ἐν συνεχείᾳ,

1. Βλ. Κ. Παπαρρηγόπουλου, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἐκδόσις 6η (προσθήκαι Π. Καρολίδη), Ἀθῆναι 1930, τόμος 6ος, σ. 61. Τοῦ ἰδίου, Τὰ διδασκτικώτερα πορίσματα τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, Ἀθῆναι 1899, σ. 607, καὶ ἐν τῇ νεωτέρᾳ (δευτέρᾳ) ἐκδόσει τοῦ βιβλίου, ἐπιμελεῖα Ἑμμ. Πρωτοψάλτη, Ἀθῆναι 1955, σ. 597. Εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἔργα γράφονται τὰ ἑξῆς: «Κατόπιν ἐορτῆς, ἐν μηνὶ Μαΐῳ τοῦ 1822, ἐπανεστάτησαν οἱ ἄρματολοι τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἡ Νιάουσα· ἀλλ' ὁ Ἀβουλαβούτ πασᾶς ἐδάμασε καὶ τοῦτο τὸ κίνημα». Τοῦτον ἀντέγραψαν πολλοὶ καὶ ἡ ἀνακρίβεια (Μάϊος) συνεχίζεται. Οὕτω, ὁ Κ. Κυριακόπουλος, Σελίδες ἀπὸ τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, ἐκδόσις Β. Ε. Ι., Ἀθῆναι 1965, σ. 46, ἀφιερώνει μόνον τρεῖς σειρὰς διὰ τὰ γεγονότα, γράφων, ὅτι ταῦτα ἔλαβον χώραν κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον τοῦ 1822.

2. Βλ. Σπυρίδωνος Τρικούπη, Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἐκδόσις 3η, τόμος 2ος, Ἀθῆναι 1888, σ. 133-136.

3. Βλ. Ν. Γ. Φιλιππίδη, Ἡ ἐπανάστασις καὶ ἡ καταστροφὴ τῆς Ναούσης (Ἱστορικὴ πραγματεία, ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῷ φιλολογικῷ συλλόγῳ «Παρνασσός», τῇ 27ῃ Ἀπριλίου 1879), Ἀθῆναι 1881.

4. Βλ. Δ. Πλαταρίδη - Εὐστ. Ι. Στουγιαννάκη, Ἱστορία τῆς πόλεως Ναούσης, Ἔδεσσα 1924, σ. ε' (πρόλογος). Ὁ Στουγιαννάκης ἐχρησιμοποίησε πρῶτος τὰ ἔγγραφα τοῦ τουρκικοῦ ἱστορικοῦ ἀρχείου Βεροίας-Ναούσης, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀναγνωστίδη.

ή δημοσίευσis υπό τοῦ Γ. Βλαχογιάννη τῶν «Ἐνθυμημάτων στρατιωτικῶν» τοῦ Ν. Κασομούλη ἔδωσε πλήθος εἰδήσεων διὰ τὴν συμβολὴν τῶν Μακεδόνων¹. Ὁ Δ. Κόκκινος, ὕστερον, εἰς τὴν πολύτιμον ἱστορίαν του περὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἠσχολήθη διὰ μακρῶν, ἀκολουθήσας πιστῶς τὸν Ν. Φιλιππίδην καὶ τοὺς Δ. Πλαταρίδην - Ε. Στουγιαννάκην². Ὁ Ἰ. Κ. Βασδραβέλλης, κατόπιν, κατέστησε κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν γνωστοὺς εἰς τὸ Πανελλήνιον τοὺς ἀγῶνας τῶν Μακεδόνων, διὰ σειρᾶς μελετῶν καὶ ἐκδόσεως τουρκικῶν ἐγγράφων³. Οὕτως ἐπῆλθε σημαντικὴ ἀλλαγὴ τῆς θέσεως τῶν ἱστορικῶν ἔναντι τῶν γεγονότων τούτων, καίτοι δὲν ἔλειψαν καὶ νέαι προσπάθειαι, διὰ νὰ μειωθῇ ἡ συμβολὴ τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς, προκειμένου νὰ δικαιολογηθῇ ἡ ἀδράνεια τοῦ Γ. Σάλα, εἰς τὸν ὅποιον εἶχεν ἀνατεθῇ ἡ φροντίς ὑπὸ τοῦ Δ. Ὑψηλάντου διὰ τὴν ἐξέγερσιν τῆς περιοχῆς⁴, ἢ ἐξ αἰτίας τῆς δολοφονίας τοῦ φιλικοῦ Ὑπάτρου ἢ Ἰπάτρου⁵.

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὅποιον προκαλεῖ ἐντύπωσιν καὶ σήμερον εἰσέτι, εἶναι ὅτι, παρὰ τὴν πλουσίαν βιβλιογραφίαν τῶν τελευταίων ἐτῶν περὶ τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης, ὑπάρχουν ἀκόμη πολλὰ ἐρωτήματα, ἀμφιβολίαι καὶ ἀντιμαχόμεναι ἀπόψεις ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῆ χρονολόγησιν τῶν γεγονότων τούτων καὶ ἰδίως περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἡμερομηνίας τῆς κηρύξεως τῆς ἐπαναστάσεως, τῆς ἐνάρξεως τῆς πολιορκίας καὶ περὶ τῆς ἀλώσεως καὶ καταστροφῆς τῆς Ναούσης.

1. Νικ. Κασομούλη, Ἐνθυμήματα Στρατιωτικά, ἐπιμέλεια Γ. Βλαχογιάννη, Ἀθῆναι 1939. Τελευταίως ἐξεδόθη ἡ διαθήκη τοῦ Ν. Κασομούλη ὑπὸ τοῦ Ν. Δελιαλῆ καὶ τὸ Ἡμερολόγιόν του ὑπὸ τοῦ Ἰ. Εμμ. Πρωτοψάλτη.

2. Δ. Α. Κόκκινου, Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, 3η ἐκδοσις, Ἀθῆναι 1956, τόμος 5ος, σ. 50 κέ.

3. Ἰ. Κ. Βασδραβέλλης, Οἱ Μακεδόνες κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, ἐκδοσις 3η, Θεσσαλονίκη 1967, ἔνθα (ὀπίσθιον ἐξώφυλλον) δημοσιεύεται κατάλογος 31 ἔργων του. Πρβλ. καὶ Ἀντ. Κεραμοπούλου, Οἱ Βόρειοι Ἕλληνες καὶ τὸ Εἰκοσιένα, Ἀθῆναι 1938, σ. 16-19, καὶ Μιχ. Λάσκαριν, εἰς περιοδικὸν «Balcania», τόμος 6 (1943) 145-168.

4. Βλ. Κ. Κάλαντζῆ, Πῶς ἄρχισε καὶ πῶς ἐτελείωσε ἡ ἐπανάστασις στὸν Ὀλυμπο καὶ στὴ Νάουσα, εἰς περιοδικὸν Ἀθηνῶν «Σήμερα». Διὰ τὴν Νάουσαν εἰς τεῦχος 7 (31) τῆς 1.4.1961, σ. 21 καὶ 39, καὶ 8 (32), τῆς 16.4.1961, σ. 25-26, καὶ εἰς τὴν ὕστερον ἐκδοθεῖσαν «Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως». Αἱ διδόμεναι χρονολογίαι εἶναι ἐσφαλμένα. Ἀμφισβητήσιμοι καὶ αἱ κρίσεις του. Ὁ Ν. Μοσχόπουλος εἰς τὴν ἐκ 413 μεγάλων σελίδων «Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, κατὰ τοὺς Τούρκους ἱστοριογράφους, ἐν ἀντιπαραβολῇ καὶ πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἱστορικούς», Ἀθῆναι 1960, δὲν ἀναφέρει καὶ τὰ γεγονότα τῆς περιοχῆς Ναούσης.

5. Βλ. περὶ τούτου Στεφ. Παπαδοπούλου, Ὁ φιλικὸς Δημήτριος Ἰάτρος, «Ἑλληνικά» 16 (1958-1959) 149-165. Πρβλ. Δ. Πλαταρίδην - Ε. Στουγιαννάκην, ἔ. ἀ., σ. 143 κέ.

Οὕτω προέκυψεν ἡ ἀνάγκη συγκριτικῆς μελέτης τῶν πηγῶν, μὲ σκοπὸν τὴν ἐπίλυσιν, εἰ δυνατόν, τῶν προβλημάτων τῆς χρονολογήσεως τῶν γεγονότων, χωρὶς νὰ ἐπιδιώκηται ἡ λεπτομερής, κατὰ τὰ ἄλλα, περιγραφὴ τῶν διαδραματισθέντων, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τοιοῦτοτρόπως θὰ προκληθῆ εὐρύτερα ἐπιστημονικὴ συζήτησις καὶ θὰ ἀποφευχθοῦν εἰς τὸ μέλλον αἱ ἀνακρίβειαι.

2. Ἡ κήρυξις τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Ναούσῃ

Αἱ περιοχαὶ Ὀλύμπου-Πιερίων-Βερμίου ἦσαν ὀρμητήρια ἀρματολῶν καὶ κλεφτῶν, οἱ ὅποιοι ἀνέμενον ὀδηγίας, διὰ νὰ προκαλέσουν τὴν ἐξέγερσιν τῶν ραγιάδων τῶν περιφερειῶν των. Δυστυχῶς ἡ ὑπὸ τὸν Δημ. Ὑψηλάντην ἡγεσία τῶν Ἑλλήνων ἐπαναστατῶν ἦτο ἀναποφάσιτος, μὲ συνέπειαν νὰ πνιγῆ εἰς τὸ αἷμα ἡ ἐπανάστασις τῆς Χαλκιδικῆς καὶ νὰ ἀποθάνῃ ὁ ἦρωσ Ἑμμ. Παπᾶς. Ἀπελπισθέντες οἱ Μακεδόνες ὄπλαρχηγοὶ ἀνέλαβον μόνον τὴν πρωτοβουλίαν καὶ πλῆθος ἐπαναστατῶν ἤρχισε νὰ συρρῆῃ εἰς τὴν περιοχὴν Βεροίας-Ναούσης, μὲ συνέπειαν νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἡ κίνησις αὕτη, διὸ καὶ διετάχθη, τελευτῶντος τοῦ ἔτους 1821, ἡ ἀπογραφὴ τῶν ἐντοπιῶν: «ἐπειδὴ μεταξὺ τῶν παλαιῶν ραγιάδων τοῦ κράτους κατοίκων τοῦ Καζᾶ Βεροίας παρεισέφρησαν, ἀπὸ τῆς ἀνταρσίας καὶ ἐντεῦθεν, διάφοροι ξένοι καὶ κλέφτες, μὴ δυνάμενοι νὰ διακριθοῦν ἀπὸ τοὺς αὐτόχθονας, οἵτινες, ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος τῶν ἀπαισίων Ἑλλήνων ἀπίστων, ὑποκινοῦν τοὺς ἀπίστους ραγιάδες εἰς ἐπανάστασιν, ὑποσκάπτοντες οὕτω τὰ θεμέλια τῆς Μεγάλης ἐπικρατείας τοῦ Ἰσλάμ . . . . .»¹.

Περαιτέρω ὁ Χουρσίτ πασᾶς τῆς Ρούμελης διώρισε (13. 2. 1822) νέον ντερβέναγαν τῆς Βεροίας, τὸν Σουλεϊμάν Κόντο ἀγᾶν: «συνεπεία τῆς ἐν τῷ μεταξὺ ἐκδηλωθείσης ἀνταρσίας τῶν ἀπίστων Ἑλλήνων τῆς περιφερείας ταύτης»². Ὁ Ἑμποῦ Λουμποῦτ ἐζήτησεν, ὅπως παρουσιασθοῦν ἐνώπιόν του οἱ ὄπλαρχηγοί, οὗτοι ὅμως κατενόησαν τὰς πραγματικὰς διαθέσεις του καὶ οὕτω ἐπέσπευσαν τὰς ἐνεργείας των. Οὕτω, κατόπιν συσκέψεως εἰς τὴν μονὴν Δοβρᾶς ἢ εἰς τὴν Νάουσαν³, ἀπεφασίσθη ἡ κήρυξις τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Νάουσαν καὶ ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς τουρκοκρατουμένης Βεροίας.

Τέλος, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν 19ην Φεβρουαρίου

1. Ἰ. Κ. Βασδραβέλλη, Οἱ Μακεδόνες εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνας, ἔκδοσις 2α, Θεσσαλονίκη 1950, ἔγγραφο 39, τῆς 10. 12. 1821, σ. 234 (παραρτήματος).

2. Ἰ. Κ. Βασδραβέλλη, ἔ. ἀ., σ. 244-245, ἔγγραφο 48.

3. Ὁ Ν. Φιλιππίδης, ἔ. ἀ., σ. 39, δὲν καθορίζει τὸν χρόνον τῆς συσκέψεως, ἀλλὰ γράφει, ὅτι ἡ σύσκεψις τῶν Καρατάσου, Ζαφειράκη, Γάτσου κ. ἄ. ἐγένετο ἐν τῇ μονῇ Δοβρᾶς καὶ ἐν συνεχείᾳ (σ. 42) ἐν Ναούσῃ. Οἱ Πλαταρίδης - Στουγιαννά-

1822, ἐντὸς τῆς μητροπολιτικῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐνάλιη δοξολογία, ἐξεφωνήθη πατριωτικὸς λόγος ὑπὸ τοῦ πρωτοσυγκέλλου Ζαχαρίου καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἀφοῦ ὠμίλησε καταλλήλως ὁ πρόκριτος Ζαφειράκης, ὑψώθη ἡ σημαία τῆς ἐλευθερίας. Ὁ Ν. Φιλιππίδης γράφει, ὅτι ἡ ἐπανάστασις ἐκηρύχθη τὴν 22αν Φεβρουαρίου 1822¹, πλὴν ὅμως τοῦτο δὲν φαίνεται ὀρθόν².

3. Ἡ κατὰ τῆς Βεροίας ἐπιδρομὴ

Ἐν συνεχείᾳ ἤρχισεν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ κατὰ τῆς Βεροίας σχεδίου. Οἱ Πλαταρίδης-Στουγιαννάκης γράφουν, ὅτι τὴν ἐπομένην (20. 2. 1822) ὁ Καρατάσος κατέλαβε τὴν μονὴν Δοβρᾶς, ἐν συμβουλίῳ δὲ ἀπεφασίσθη ἡ κατάληψις τῆς Βεροίας, δι' ἐπιθέσεως πρὸς τὰς πρὸς Βορρᾶν καὶ Δύσιν εἰσόδους τῆς πόλεως. Ἡ ἐπίθεσις ἐγένετο τὰς πρώτας ὥρας τῆς 21. 2. 1822³.

Ὁ Ν. Φιλιππίδης ὅμως καταχωρεῖ ἐπιστολὰς τῶν ὀπλαρχηγῶν τῆς Ναούσης πρὸς τοὺς τοῦ Ὀλύμπου, γράφων, ὅτι αὐταὶ ἔφερον ἡμερομηνίαν τῆς 8ης Μαρτίου 1822 καὶ προανήγγειλλον γενησομένην ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Βεροίας⁴. Συνεπῶς, κατὰ λογικὴν ἀκολουθίαν, ἡ ἐπίθεσις τοποθετεῖται ὑπὸ τούτου μετὰ τὴν 8. 3. 1822⁵. Τοῦτο δὲν φαίνεται ὀρθόν διότι δὲν

κ η ς γράφουν (ἔ. ἀ., σ. 155) ὅτι ἐγένετο πολεμικὸν συμβούλιον τῶν ὀπλαρχηγῶν κατὰ τὴν 15. 2. 1822, δὲν προσδιορίζουν ὅμως τὸν τόπον τῆς συσκέψεως. Ὁ Δ. Κόκκινος, (ἔ. ἀ., σ. 64) γράφει, ὅτι τὸ συμβούλιον ἐγένετο εἰς τὴν μονὴν τῆς Παναγίας Δοβρᾶς, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1822, ὡς ἔγραψε πρότερον ὁ Δ. Μισυρλής, Ἡ συμμετοχὴ τῆς Μακεδονίας εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων ἱερὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 (διάλεξις), Θεσσαλονίκη 1937, σ. 36. Ὁ Ἰ. Βασδραβέλλης, ἔ. ἀ., 2α ἔκδοσις, σ. 119, καὶ 3η ἔκδοσις, σ. 177, συμπλέκει τὰς ἀπόψεις ταύτας, δεχόμενος, ὅτι ἡ σύσκεψις ἐγένετο εἰς τὴν μονὴν τῆς Δοβρᾶς, ἀλλὰ κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον τοῦ 1822. Πιθανωτέρα φαίνεται ἡ ἄποψις τοῦ Φιλιππίδη, ὅτι δηλαδὴ ἔλαβον χώραν περισσότεραι συσκέψεις. Πάντως ἡ τελευταία θὰ ἐγένετο εἰς τὴν Νάουσαν, ὀλίγον πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς ἐπαναστάσεως.

1. Βλ. Ν. Φιλιππίδην, ἔ. ἀ., σ. 44. Τοῦτον ἀκολουθεῖ καὶ ὁ Δ. Κόκκινος, ἔ. ἀ., σ. 65. Λογοτεχνικὴν περιγραφὴν τῆς κηρύξεως τῆς ἐπαναστάσεως βλ. εἰς Ε. Πρωτοψάλτη-Χ. Βολανάκη, Στὰ ἡρωϊκὰ τὰ χρόνια, Ἀθῆναι, ἐκδόσεις Γκοβόστη, ἄ. ἔ., σ. 60-62.

2. Βλ. Ν. Μοσχόπουλον, ἔ. ἀ., σ. 270, σημ. 2, ὅστις γράφει, ὅτι ἡ 30ῆ Μαρτίου 1822 ἦτο ἡμέρα (Μ.) Πέμπτη. Συμφωνεῖ ἐμμέσως καὶ ὁ Φιλιππίδης, ἔ. ἀ., σ. 59, γράφων, ὅτι εἰς τὰς 2. 4. 1822 ἦτο ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα.

3. Περὶ τοῦ καταρτισθέντος σχεδίου πρὸς κατάληψιν τῆς Βεροίας καὶ περὶ τοῦ τρόπου πραγματοποιήσεώς του βλ. Πλαταρίδην-Στουγιαννάκην, ἔ. ἀ., σ. 163 κέ., Ν. Φιλιππίδην, ἔ. ἀ., σ. 47 κέ. Λεπτομερῆ περιγραφὴν καὶ κριτικὴν εἰς Γ. Χ. Χιονίδη, Ἱστορία τῆς Βεροίας, τόμος 3ος (Τουρκοκρατία), ὑπὸ ἔκδοσιν.

4. Βλ. Ν. Φιλιππίδην, ἔ. ἀ., σ. 43 καὶ 48.

5. Βλ. καὶ Ν. Κασομούλην, ἔ. ἀ., σ. 201, ὅπου καταχωρεῖται ἐπιστολὴ ἐκ Ναούσης, γραφεῖσα τὸν Μάρτιον τοῦ 1822, ἐνθα ἀναφέρεται, ὅτι, μετὰ τὴν ὑψωσιν τῆς

ἦτο δυνατόν νὰ ἡγνοεῖτο ὑπὸ τῶν ὀπλαρχηγῶν, ὅτι ἡ κήρυξις τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Ναούσῃ θὰ ἐγένετο γνωστὴ ἐν Βεροίᾳ καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὁπότε θὰ ἐστέλλοντο ἀμέσως ἐνισχύσεις εἰς τὴν Βέροϊαν καὶ τὴν περιοχὴν τῆς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἢ κατὰ τῆς Βεροίας ἐπίθεσις ἀπέτυχε, διότι αἱ δυνάμεις τῶν Τούρκων ἦσαν πολὺ ἰσχυραί, κατὰ μίαν δὲ ἄποψιν ἐπροδόθη τὸ σχέδιον ἐπιθέσεως¹.

4. Αἱ μάχαι εἰς τὴν Δοβρᾶν

Ὁ Μεχμέτ ἀγάς (κεχαγια βέης) μετὰ 19 ἡμέρας, ἦτοι τὴν 12ην Μαρτίου², ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ εἰς τὴν μονὴν τῆς Παναγίας τῆς Δοβρᾶς ὀχυρωθέντος Γερο-Καρατάσου, μὲ στρατὸν ἐκ 4.000 ἀνδρῶν, ἀλλὰ οἱ 240 μόνον Ἕλληνες, ἐνισχυθέντες ὑπὸ τῶν σωμάτων τῶν Ζαφειράκη καὶ Γάτσου, ἐπέτυχον νὰ καταβάλουν 4.000 Τούρκους, οἱ ὅποιοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ἀφοῦ εἶχον ἀπώλειαν 1.000-1.500 ἀνδρῶν εἰς νεκροὺς καὶ τραυμα-

σμαίαις τῆς ἐπαναστάσεως, τῆς ἐλευθερίας: «... ἀμέσως πανστριατῆ ἐκινήθημεν κατὰ τῆς Βεροίας...».

Θὰ ἠδύνατο ὁμοίως νὰ παρατηρηθῆ, ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιστολὴν ἀναφέρεται, ὅτι, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἐπιτιθέμενοι εἶχον εἰσέλθει εἰς τὴν Βέροϊαν, εἰσήρχετο καὶ ὁ Λουμποῦτ πασᾶς. Εἰς ἔγγραφον, ἐξ ἄλλου, τοῦ τουρκικοῦ ἱστορικοῦ ἀρχεῖου Βεροίας (βλ. Ἰ. Κ. Β α σ δ ρ α β ἔ λ λ η, Οἱ Μακεδόνες κ.λ., ἐκδοσις 2α, ἀριθμ. 54, σ. 249, καὶ Ἱστορικὰ ἀρχεῖα Μακεδονίας, Α', Ἀρχεῖον Βεροίας-Ναούσης, ἀριθμ. 305, σ. 290), τῆς 27.3.1822, γράφεται, ὅτι οὗτος θὰ ἐξεστράτευσεν αὐτοπροσώπως «... τὴν προσεχῆ Πέμπτην», ἦτοι τὴν 30.3.1822. Συνεπῶς ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς Βεροίας, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τούτους, πρέπει νὰ ἐγινε κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς 31.3.1822, ὁπότε δεόν ἢ ὑπὸ τοῦ Κασομούλη καταχωρουμένη ἐπιστολὴ (φέρουσα τὴν ἡμερομηνίαν «τῆ... Μαρτίου») νὰ ἐγράφη τὸ ἀργότερον κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας (31.3.1822), ὅπερ μᾶλλον ἀπίθανον.

Σημειωτέον, ὅτι οἱ Π λ α τ α ρ ἰ δ η ς - Σ τ ο υ γ ι α ν ν ᾶ κ η ς, ἔ.ἀ., σ. 166 κέ., γράφουν, ὅτι εἰς τὴν Βέροϊαν εἰσήλθεν ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ἐπιθέσεως ὅχι ὁ Λουμποῦτ, ἀλλὰ ὁ κεχαγιαμπεις τούτου. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι σφάλεται ὁ ἐπιστολογράφος, ἀναφέρων τὸν Λουμποῦτ, ἀντὶ τοῦ Μεχμέτ ἀγά καὶ οὗτος (Λουμποῦτ) ἐξεστράτευσεν αὐτοπροσώπως ἀργότερον, τὴν 30ὴν Μαρτίου 1822. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς Βεροίας θὰ ἐγένετο κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς 31.3.1822, ὡς ἀνωτέρω. Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ ὀρθότερον, ἐφ' ὅσον καὶ ἐν τῇ προαναφερθείσῃ ἐπιστολῇ ἀναφέρονται μεταγενέστερα γεγονότα. Ὁ Ν. Φ ι λ ι π π ἰ δ η ς, ἔ.ἀ., σ. 51, τοποθετεῖ τὴν μεταγενέστεραν μάχην τῆς Δοβρᾶς κατὰ τὴν 12.3.1822. Συνεπῶς ἡ ἡμερομηνία τῆς ἐπιστολῆς, ἣν καταχωρεῖ ὁ Φιλιππίδης, εἶναι λανθασμένη (πρβλ. καὶ Ἰ. Κ. Β α σ δ ρ α β ἔ λ λ η, Οἱ Μακεδόνες κ.λ., 3η ἐκδ., σ. 179, σημ. 2).

1. Βλ. Π λ α τ α ρ ἰ δ η ς - Σ τ ο υ γ ι α ν ν ᾶ κ η ς, ἔ. ἀ., σ. 163, 170 κέ. Ὁ Κ. Σ ν ὠ κ, Μακεδονία-Θράκη, Θεσσαλονίκη 1942, σ. 42-53 ἀκολουθεῖ τὸν Στουγιαννάκη.

2. Ὁ Ν. Φ ι λ ι π π ἰ δ η ς, ἔ.ἀ., σ. 51, γράφει, ὅτι οὗτος (Λουμποῦτ) ἔφθασε πρὸ τῆς Ναούσης: «Τὴν πρωΐαν τῆς δωδεκάτης Μαρτίου καὶ ὥραν τετάρτην τουρκιστί», ἦτοι συμφωνεῖ ὅτι ἡ ἐκστρατεία ἐγινε 19 ἡμέρας, μετὰ τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Βεροίας.

τίας, οί δὲ Ἕλληνες μόνον 4, ὡς ἰσχυρίζεται, ἀμφισβητησίμως, ἢ παράδοσις. Ἐν συνεχείᾳ οἱ Τοῦρκοι κατέλαβον τὴν μονὴν, ἀφοῦ ἦλθον καὶ νέαι ἐνισχύσεις.

5. *Ἡ πολιορκία καὶ ἡ καταστροφή τῆς Ναούσης*

Ἡ εἶδησις τῆς ἀνελπίστου ἥττης τοῦ κεχαγιάμπεη εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ θορυβοποιηθῇ ὁ Λουμπότ, ὁ ὁποῖος (προλαβὼν σχετικὴν διαταγὴν τοῦ σουλτάνου τῆς 5. 4. 1822) ἐξεστράτευσεν αὐτοπροσώπως τὴν 30ην Μαρτίου 1822 κατὰ τῆς Ναούσης¹, ἀφοῦ δὲ διέμεινεν ἐν Βεροΐα ἐπὶ ἑξ ἡμέρας (31 Μαρτίου-5 Ἀπριλίου)², ἀνεχώρησε διὰ τὴν κατὰ τῆς Ναούσης ἐκστρατείαν. Ὑπάρχει μεγάλη σύγχυσις ὡς πρὸς τὸν χρόνον ἐνάρξεως τῆς πολιορκίας, τὰ δὲ δημοσιευθέντα ἔγγραφα τοῦ τουρκικοῦ ἀρχεῖου Βεροΐας ἐπέτειναν τὴν ἀβεβαιότητα ταύτην, διότι εἰς ἄλλα μὲν ἀναγράφεται ὅτι ὁ Λουμπότ ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Ναούσης μετὰ τὴν 6ην Ἀπριλίου 1822³, εἰς ἄλλο δὲ τοιοῦτο ἀναφέρεται, ὅτι τὴν 21. 4. 1822 εἶχον συμπληρωθῆ 24 ἡμέραι ἀπὸ τῆς πολιορκίας τῆς πόλεως⁴. Ὁρθότερα φαίνεται ἢ πρώτη ἐκδοχή, ὡς ἐρειδομένη ἐπὶ τριῶν ἐγγράφων.

1. Βλ. Ἰ. Κ. Βασδραβέλλη, Οἱ Μακεδόνες, 2α ἔκδοσις, ἔγγραφα 54 καὶ 55, σ. 249 καὶ 250. Ὁ Ν. Φιλίππιδης, ἔ.ἀ., σ. 54, γράφει, ὅτι ὁ Λουμπότ «... ἀφίκετο δρομαίως τῇ 12ῃ Μαρτίου...», ὅπερ εἶναι ἀναληθές. Τοῦτον ἀκολουθεῖ καὶ ὁ Δ. Κόκκινος, ἔ. ἀ., σ. 68-69.

2. Βλ. Ἰ. Κ. Βασδραβέλλη, ἔ.ἀ., ἔγγραφο 57, σ. 250-251. Ὁ Χ. Σ. Καρμίτσης, Περὶ Νιαούσης, εἰς «Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη», 4 (1868) 109-119, γράφει, ὅτι οὗτος (Λουμπότ) ἔφθασεν εἰς τὴν Νάουσαν τὴν 11. 4. 1822.

3. Βλ. Ἰ. Κ. Βασδραβέλλη, ἔ. ἀ., ἔγγραφο 54 / 27. 3. 1822, σ. 249, ἔγγραφο 55/5. 4. 1822, σ. 249-250 καὶ ἔγγραφο 57/6. 4. 1822, σ. 250-251.

4. Βλ. Ἰ. Κ. Βασδραβέλλη, ἔ. ἀ., ἔγγραφο 63, σ. 257-258, τῆς 21. 4. 1822, ὅπου ἀναφέρεται, ὅτι ἡ πολιορκία ἤρχισε «... ἀπὸ εἴκοσι τεσσάρων ἡδὴ ἡμερῶν». Ἐνδεχομένως νὰ ἤθελε νὰ σημειωθῇ, ἐν τῷ ἔγγραφῳ, ὅτι ἡ πολιορκία ἤρχισεν ἐνωρίτερον τῆς 6. 4. 1822, ὑπὸ τοῦ κεχαγιάμπεη, πρὶν ἔλθῃ ὁ βαλῆς. Προηγήθησαν κανονιοβολισμοὶ καὶ μικροεπισόδια, ὡς γράφει καὶ ὁ Φιλίππιδης, ἔ.ἀ., σ. 58. Βλ. Ἰ. Κ. Βασδραβέλλη, ἔ.ἀ., ἔγγραφο 63, τῆς 21. 4. 1822, σ. 257-258. Τὴν 27ην ἢ 28ην Μαρτίου 1822 δέχεται ὁ Ἰδριός, Μακεδόνες κ.λ., 2α ἔκδοσις, σ. 126, σημ. 1, καὶ 3η ἔκδοσις, σ. 184, σημ. 1, ὡς ἡμέραν ἐνάρξεως τῆς πολιορκίας, στηριζόμενος εἰς τὸ τελευταῖον ἔγγραφο. Ὁ Ν. Φιλίππιδης, ἔ. ἀ., σ. 58, γράφει, ὅτι ἡ πολιορκία ἤρχισε «... κυρίως ἀπὸ τῆς 24ης Μαρτίου, περιορίσθη (δὲ) μέχρι τῆς Πέμπτης τῶν παθῶν (30 Μαρτίου) εἰς ἀπλοῦν κανονιοβολισμὸν κατὰ τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Γεωργίου». Πρβλ. καὶ Ν. Θ. Σχινᾶν, Ὁδοιπορικαὶ σημειώσεις Μακεδονίας-Ἠπείρου, Ἀθήναι 1886, τόμ. 1ος, σ. 169. Ὁ Β. Νικολαΐδης (βλ. προχείρως εἰς Ἀπ. Ε. Βακαλοπούλου, Νέα ἱστορικὰ στοιχεῖα γιὰ τὶς ἐπαναστάσεις τοῦ 1821 καὶ 1854 στὴ Μακεδονία, εἰς Ζ' τόμον (1956) τῆς Ε. Ε. Φ. Σ. Π. Θ., σ. 63 κέ., σ. 4 κέ. τοῦ ἀνατύπου) γράφει (σ. 68 ἢ 8), ὅτι ὁ Ἀβδούλ ἔφθασεν εἰς τὰς 11. 4. 1822.

Ἐπὶ τὴν ἀνάστασιν τῆς Ναούσης καὶ οὕτω ἄλλοι δέχονται ὅτι αὕτη ἐγένετο τὴν 6ην Ἀπριλίου 1822¹, ἕτεροι τὴν 18ην Ἀπριλίου 1822², δύο δὲ ἐνθυμήσεις (ἐξ ὧν ἡ μία τὸ πρῶτον βλέπει τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος) τὴν 13ην Ἀπριλίου 1822, ὡς ἀμέσως κατωτέρω.

6. Αἱ Ἐνθυμήσεις (Βραχέα Χρονικά)

Κατὰ τὰς ἐρεῦνας μου εἰς τὴν Ἱερὰν μονὴν Τιμίου Προδρόμου Βεροίας³ εὔρον, κατὰ τὸ ἔτος 1959, ἐνδιαφέρουσαν ἐνθύμησιν, γεγραμμένην ἐπὶ ἡμισείας ριγωτῆς κόλλας, ἐπικολληθείσης μεταγενεστέρως (περὶ τὸ 1930-1940) εἰς τὴν σελ. 6 τῶν παραφύλλων τοῦ βιβλίου «Πηδάλιον», ἐκδόσεως Λειψίας τῆς Σαξωνίας 1800, ἔχουσιν ὡς ἐξῆς : «21. 1822 Μαρτίου 30 τῆ ἀγία καὶ μεγάλη πέμπτη ἔγενεν ἡ ἀρ/2^η τοῦ τραγικοῦ δράματος τοῦ ἔξαφανίσαντος ἅπαντα τὰ πε/3^{οι} τὴν Βέρροϊαν ἱερά καταγῶγια καὶ χωρία καὶ πρὸ πάντων τὴν/4^η περιόφημον Νάουσαν τῆ/5^η 13 ἀπριλίου ἡμέρα πέμπτη.

1. Βλ. Ν. Φιλίππιδην, ἔ.ἀ., σ. 59 κέ. Πρὸς τοῦτον συνεφώνησαν καὶ οἱ Πλαταρίδης - Στουγιαννάκης, ἔ.ἀ., σ. 239, σημ. 1, ὁ Γ. Συμυρνάκης, Τὸ Ἅγιον Ὅρος, Ἀθήναι 1903, σ. 163, ὁ Γ. Κασάλης, Τρεῖς νεράιδες τῆς Μακεδονίας, Ἀθήναι 1939, σ. 24, ὁ Ἀθ. Θεοδωρίδης, Ἡ δραματικὴ συμβολὴ τῆς Θεσσαλονίκης στὸν ἀγῶνα τοῦ 1821, Θεσσαλονίκη 1940, σ. 53, καὶ ἄλλοι.

2. Βλ. Ἰ. Κ. Βασδραβέλλη, ἔ. ἀ., 2αν ἐκδοσιν, σ. 129, 3ην ἐκδοσιν, σ. 186-187. Ὁ Κλ. Νικολαΐδης, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ κ.λ., τόμος 1ος, Ἀθήναι 1923, σ. 293, γράφει, ὅτι, μετὰ τριήμερον πολιορκίαν τῶν Τούρκων : «...τῆ 18 Αὐγούστου (1821) ἡ Νάουσα ἔπεσεν εἰς χεῖρας αὐτῶν». Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀνακριβείας.

3. Βλ. περὶ ταύτης Γ. Χ. Χιονίδη, Σύντομη ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν περιοχὴ Βεροίας, Βέροια 1961, σ. 47-55, τοῦ ἰδίου, Ὁ ὄσιος Ἀντώνιος ὁ νέος, ὁ ἐκ τῆς μακεδονικῆς Βεροίας, Βέροια 1965, σ. 22 κέ., τοῦ ἰδίου, Ἱστορικὰ προβλήματα καὶ μνημεῖα ἐκ τῆς παραμονῆς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ εἰς τὴν περιοχὴν Βεροίας, «Γρηγόριος Παλαμᾶς», τόμ. Ν' (1967) 279-291, καὶ ἀνάτυπον. Πρβλ. καὶ Ἀπ. Ε. Βακαλοπούλου, Ἱστορία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ, τόμος Β', Θεσσαλονίκη 1964, σ. 198-199.

Ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν διδάσκαλον Γ. Τοκατλίδην κατηρτίσαμεν πρόχειρον κατάλογον τῶν βιβλίων τῆς μονῆς, τὸν ὁποῖον, δακτυλογραφήσας, ἀπέστειλα εἰς ταύτην. Περὶ τῆς βιβλιοθήκης τῆς μονῆς βλ. προχειρῶς σημειώματά μου εἰς ἐφημερίδα τῆς Βεροίας «Φρουρὸς τῆς Ἡμαθίας», φύλλ. 175/27.7.1959 καὶ ἰδίως 176/3.8.1959. Διὰ τὰς «ἐνθυμήσεις» («βραχέα χρονικά»), αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὴν περιοχὴν Βεροίας-Ναούσης, βλ. ἐκλαίκευτικὸν σημειώμά μου, μὲ τὸν τίτλον «Αἱ ἐνθυμήσεις ὡς πηγὴ τῆς ἱστορίας», εἰς τὸ περιοδικὸν τῆς Βεροίας «Ὁ Τόπος μας», τεῦχος 4 (Δεκέμβριος 1960), σ. 12. (Τὸ σημείωμα τοῦτο ἀνεδημοσιεύθη ὀλόκληρον εἰς τὴν στήλην «Ἐρευνητής», τῆς ἐν Θεσσαλονίκη ἐφημερίδος «Ἑλληνικὸς Βορρᾶς»). Ἐτοιμάζω τὴν ἐκδοσιν τῶν μέχρι τοῦδε συλλεγεῖσθαι ὑπ' ἐμοῦ ἀνεκδότων ἐνθυμήσεων, μετὰ κριτικῶν παρατηρήσεων.

Τῇ 30 μαρτίου τῇ ἀγία καὶ μεγάλη πέμπτη ἐξαφανίσαντες⁶ τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ τιμίου προδρόμου τῆς σκήτεως Βερροίας⁷ κατεδαφίσαντες οἱ ἐν Βερροία ὀθωμανοί⁸. Διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἀγ. προδρόμου ὁ θεὸς νὰ κάμη τὴν ἐκ⁹δίχῃσιν» (βλ. καὶ παρατιθεμένην φωτοτυπίαν).

Ἐκ τῆς ἐνθυμήσεως ταύτης πληροφορούμεθα, ὅτι ἡ ἄλωσις τῆς Ναούσης ἔγινε τὴν 13ην Ἀπριλίου 1822, ἡμέραν Πέμπτην. Ἡ πληροφορία αὕτη εἶναι ἀκριβής, διότι: α) Πράγματι, ὡς εἶδομεν (βλ. σ. 214, σημ. 2) ἡ 30ῆ Μαρτίου 1822 ἦτο ἡμέρα Μεγάλη Πέμπτη, ἡ δὲ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα τοῦ 1822 ἦτο εἰς τὰς 2 Ἀπριλίου. Συνεπῶς ἡ 13 Ἀπριλίου ἦτο ἡμέρα Πέμπτη. Οὕτω καὶ ἐκ τῆς παρατιθεμένης ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἐλέγχεται ὡς ἀληθῆς ἡ διδομένη ἡμερομηνία. β) Ὁ γράψας τὴν ἐνθύμησιν προφανῶς ἀντέγραψε ταύτην ἐξ ἄλλης ἐνθυμήσεως, τῆς ὁποίας ὁ συντάκτης θὰ εἶχεν ἄμεσον ἀντίληψιν τῶν γεγονότων, διότι ἀναφέρει εἰς τὴν σημείωσίν του καὶ περὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Μονῆς τοῦ Προδρόμου, ὅπου ἐμόναζε καὶ συνεπῶς ὑπῆρξεν αὐτόπτης μάρτυς. Δὲν φαίνεται πιθανὸν νὰ «κατεσκευάσθῃ» ἐκ τῶν ὑστέρων ἡ ἐνθύμησις αὕτη, διότι οὐδαμοῦ ἄλλοῦ εὐρίσκεται ἡ λεπτομερὴς μνεία τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος, ὡς καὶ τῆς 30ῆς Μαρτίου ὡς ἡμέρας τῆς καταστροφῆς τῆς μονῆς. Ἐν ἐναντία περιπτώσει δέον νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ὁ καταστρώσας ταύτην εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τὴν προφορικὴν παράδοσιν, τὴν μεταδοθεῖσαν ἀπὸ μοναχοῦ εἰς μοναχόν. γ) Ἐπιβεβαιοῦται ἡ εἶδησις αὕτη καὶ ἐξ ἐτέρας, γνωστῆς, ἐνθυμήσεως, ἣτις ἐγράφη ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς Ἐδέσσης Ἀναστασίου Ἰωάννου, ἐχούσης ὡς ἐξῆς ὡς πρὸς τὸ ἐνδιαφέρον ἡμᾶς τμῆμα: «1822 Ἀπριλίου 13 ἐγένεν ἡ θλιβερὰ καταστροφή τῆς Ναούσης παντελεῖ ἀφανισμῶ ὑπὸ τοῦ ἀπηνεστάτου Ἀμπαλαμποῦτ Πασσᾶ, Σελανικ βαλεσῆ. Ἐκαρτομήθησαν ἄνδρες 170 καὶ ἐσκλαβώθησαν γυναῖκες, παιδιά ὑπὲρ πέντε χιλιάδες. . . »¹. Καὶ ἡ ἐνθύμησις αὕτη εἶναι ἀκριβής, διότι ὁ συντάκτης τῆς εἶχεν ἄμεσον γνῶσιν τῶν γεγονότων, ἀφοῦ ἠχμαλωτίσθη καὶ ἡ ἐν Ναούσῃ ἔγγαμος θυγάτηρ του Αἰκατερίνη. Τέλος, καὶ ἐτέρα ἐνθύμησις, δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Στουγιαννάκη², ἐκ σημειώματος νεωτέρου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ

1. Βλ. περιοδικὸν «Παρνασσός», τ. Η' (1904), 196-199, ἰδίως σ. 197, «Ν. Ἑλληνομνημονα» τόμ. Ζ', σ. 164, ἐφημ. «Ἐδεσσα», φύλλ. 1, τῆς 1. 1. 1919, σ. 2 καὶ ἰδίως φύλλ. 3, τῆς 1. 2. 1919, σ. 3-4, Σ τ ο υ γ ι α ν ν ᾶ κ η ν, ἔ. ἀ., σ. 239, σημ. 1, σ. 282, σημ. 2, καὶ Χ ρ. Κ ω φ ὶ ν εἰς «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον Σφενδόνη», Θεσσαλονίκη 1953, σ. 259-262, καὶ εἰς ἐφημερίδα Θεσσαλονίκης «Μακεδονία», φύλλ. τῆς 17.10.1951. Εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐκδόσεις παρατηροῦνται ὀρθογραφικαὶ καὶ λεκτικαὶ διαφοραὶ, οὐχὶ ὁμως ὡς πρὸς τὰ γεγονότα.

2. Βλ. Ε. Σ τ ο υ γ ι α ν ν ᾶ κ η ν, ἔ. ἀ., σ. 282, σημ. 2B, ἔχουσαν ὡς ἐξῆς: «Χαλασμός τῆς Νάουσας. Ἔτος 1822 Ἀπριλίου 12. Ἐκοπτεν ὁ λουμποῦτ πασιάς τοῦς ἄνδρας ὡσάν ὄρνιθας ταῖς γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια σκλάβες». Ὁ Ἀ π. Β α κ α λ ὶ

τότε ἐφημέριος τῆς Παναγιατοπούλας Ναούσης Παπαντωνίου, θέτει τὴν καταστροφὴν εἰς τὰς 12 Ἀπριλίου, διότι προφανῶς ἡ κατάληψις ἐγένετο τὰς μεταμεσονυκτίους ὥρας τῆς 12ης πρὸς τὴν 13ην Ἀπριλίου τοῦ 1822. Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω χρονολογίαι δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὸ ἐν χρῆσει (γρηγοριανόν) ἡμερολόγιον, ἀλλὰ πρὸς τὸ παλαιὸν (ιουλιανόν) τοιοῦτο.

Ἔτσι ἐτελείωσεν ἀνεπιτυχῶς ἡ ἐπανάστασις εἰς τὴν περιοχὴν Ναούσης-Βεροίας, μὲ τεραστίας ζημίας εἰς ἀνθρώπους (ἐπαναληφθείσης τῆς ἡρωϊκῆς πράξεως τῶν Σουλιωτισσῶν) καὶ περιουσιακὰ στοιχεῖα. Ἄρκει νὰ σημειωθῇ, ὅτι οἱ Τοῦρκοι κατέκαυσαν ἅπαντα σχεδὸν τὰ χωρία τῆς περιφέρειας ταύτης, πολλὰ δὲ ἐκ τούτων ἐξηφανίσθησαν ἔκτοτε διὰ παντός, μὴ συνοικισθέντα πλέον¹.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΧΙΟΝΙΔΗΣ

πο υ λ ο ς, Πρόσφυγες καὶ προσφυγικὸν ζήτημα κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, Θεσσαλονίκη 1939, σ. 22, τοποθετεῖ τὴν κήρυξιν τῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τὴν 19. 2. καὶ τὴν ἄλωσιν κατὰ τὴν 1.4.1822.

1. Διάφοροι εἶναι αἱ πληροφορίες, αἱ ὁποῖαι παρέχονται ὑπὸ τῶν συγγραφέων, διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν πυρποληθέντων χωρίων. Οὕτω, ὁ Ν. Κ α σ ο μ ο ὑ λ η ς, ἔ.ά., σ. 119, γράφει, «Ἐπειτα ἀπὸ 9 ἢ 10 ἡμέρας. . . . εἶδομεν ἕνα ἑσπέρας καιγόμενα ὅλα τὰ χωρία τοῦ κάμπου καὶ τῶν ἀκρωρείων ἀπὸ τὴν Βέροϊαν ἕως εἰς τὰ Βοδενά». Ὁ Χ. Κ α ρ μ ῖ τ σ η ς, ἔ.ά., γράφει, ὅτι ἐκάησαν 100 κωμοπόλεις καὶ χωρία, τὰ ὁποῖα ὁ Γ ε ρ β ῖ ν ο ς (1ος τόμος, σ. 344) ἀναβιβάζει εἰς 120, ὡς δέχεται καὶ ὁ Ν. Φ ι λ ι π π ῖ δ η ς, ἔ.ά., σ. 72, παραθέτων ὁμως τὰ ὀνόματα 25-26 ἐκ τούτων. Ὁ Π. Κ α ρ ο λ ῖ δ η ς, Ἱστορία τοῦ ἸΘ' αἰῶνος, Ἀθῆναι 1892-1893, τόμος 2ος, σ. 264, περιορίζει ταῦτα εἰς 70 καὶ ὁ Σ τ ο υ γ ι α ν ν ἄ κ η ς, ἔ.ά., σ. 263, σημ. 1, εἰς 50, ἀναφερόμενος εἰς κατάλογον τοῦ τουρκικοῦ ἱστορικοῦ ἀρχείου Βεροίας. Ὁ Ἰ ω ἄ ν ν η ς (Ἰ ω α ν ν ῖ κ ι ο ς) Μ η λ ῖ ὀ π ο υ λ ο ς, εἰς τὴν ἀνέκδοτον ἱστορίαν τῆς Βεροίας, τετράδιον 2ον, σ. 27, παραθέτει τὰ ὀνόματα 18 χωρίων (περὶ τοῦ βιβλίου τούτου βλ. Γ. Χ. Χ ι ο ν ῖ δ η, Ἱστορία τῆς Βεροίας, τόμος 1ος, Βέροια, 1960, σ. 42, βιβλιογραφία). Ὀνόματα χωρίων δημοσιεύει καὶ ὁ Π. Λ ι ο ῦ φ η ς, Ἱστορία τῆς Κοζάνης, Ἀθῆναι 1924, σ. 88-89. Ὁ Ν. Φ ι λ ι π π ῖ δ η ς, ἔ.ά., σ. 53, καὶ ὁ Σ. Τ ρ ι κ ο ῦ π η ς, ἔ.ά., σ. 134, ἰσχυρίζονται, ὅτι τινὰ τῶν χωρίων κατέκαυσαν οἱ Ἕλληνες.

Περὶ τῶν βασανιστηρίων τῶν ραγιάδων τῆς Ναούσης, Βεροίας καὶ τῶν χωρίων βλ. Χ. Κ α ρ μ ῖ τ σ η ν, ἔ.ά., ὅπου λεπτομερῆς περιγραφή, καὶ Σ τ ο υ γ ι α ν ν ἄ κ η ν, ἔ.ά., Φ ι λ ι π π ῖ δ η ν, ἔ.ά., Π ο υ κ ε β ῖ λ (μετ. Ἀ. Κυριακοῦ), Ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, σ. 629 κέ.

Διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ναούσης ὑπάρχουν καὶ δημοτικὰ τραγοῦδια. Βλ. Ν. Φ ι λ ι π π ῖ δ η ν, ἔ.ά., σ. 74 κέ., Γ ε ρ ἄ σ. Κ α ψ ἄ λ η, Λαογραφικὰ Μακεδονίας, εἰς «Λαογραφία», τόμ. ΣΤ' (1917) 452-537, 520, «Μακεδονικὸν Ἱμερολόγιον Ἀθηνῶν», τόμος ΣΤ' (1912) σ. 96, περιοδικὸν «Μορφές» Θεσσαλονίκης, τόμος Γ' (1948) 260, κ.ά.

SUMMARY

The revolutionary movement of the people in the area of Naoussa and Veria during 1822 and their many sacrifices have not yet been fully recognized, although many studies have been written during the last eighty years. There have been many inaccuracies, ironical judgements and omissions of fact leading to different and contrary opinions, particularly about dates.

The writer examines in detail and summarizes all existing opinions, having recourse to texts of Greek and foreign writers, to which he refers in his notes, as well as using documents of the Turkish historical archives of Veria and Naoussa.

He concludes the following : 1) The declaration of the revolution in Naoussa took place on the 19th February 1822. 2) The attack against Veria, took place during the first hours of the 21st February 1822. 3) The battle at the Monastery of Dovras on the 12th March 1822. 4) The siege of Naoussa began the 6th April 1822 and 5) The capture of Naoussa at the midnight hours of the 12th to 13th April 1822.

Concerning the last point the writer publishes an unknown chronicle, which he found in the Prodromos Monastery at Veria, where it is mentioned that the destruction of Naoussa took place the 13th April 1822, a Thursday, and that of the Prodromos Monastery of Veria, took place the 30th March 1822, also a Thursday (Holy Thursday of that year); furthermore, he combines these facts with the two other chronological notes, already known. The dates are given in the Julian Calendar.

